

CRÍTICA
MANUEL
PÉREZ I MUÑOZ

Matemàtica sentimental

'L'oreneta'

Director: Josep Maria Mestres
La Villarroel (24/2/2022)

L'expectació era molt alta. Fa cinc anys arrencava a volar a Londres un elogiat text del dramaturg barceloní més internacional. La versió en català s'ha fet esperar, però ha valgut la pena, perquè acaba d'arribar a l'escenari de La Villarroel amb els engranatges ben rodats i les millors peces possibles. Mecànica argumental, enginyeria del drama que funciona amb la precisió d'un rellotge construït amb artesanian i intuïció. A Guillem Clua li sobra ofici, i en aquesta peça es torna a posar de manifest la seva formidable capacitat per modelar estructures preciosistes al servei d'històries amb valors.

Una professora de cant rep un aspirant a alumne. Li explica que necessita classes, que vol preparar una cançó, *L'oreneta*, per cantar-la en la cerimònia d'homenatge a la seva mare morta. Aparentment tots dos no es coneixen, però aviat comencem a percebre que la situació no és el que sembla. Amb un matemàtic sentit del ritme i la tensió, la història es va pelant com una ceba, i cada capa és un gir astut que porta fins al clímax expiatori. Tot passa en temps real, una única escena que fa encara més meritori l'encreuament entre versemblança i sentimentalisme desencadenat.

Si a la primera fila asseguéssim mestres

David Ruano

Emma Vilarasau i Dafnis Balduz, a '*L'oreneta*'.

del melodrama tan dispars com Douglas Sirk, Rainer Fassbinder i Tony Kushner, segur que s'aixecarien a aplaudir entusiasmat a l'acabar l'obra. Perquè a més d'arquitectura de manual funcionalista, els fonaments de la peça es revesteixen de política. Clua va es-

criure aquesta història sobre el dol, la culpa i la redempció a causa de la ràbia que va sentir per l'atemptat d'Orlando del 2016. Un atac contra un club gai als Estats Units, una matança contra un col·lectiu transformada en un símbol de la desídia moral de la societat, que és el germen de la intolerància.

El director, Josep Maria Mestres, repeteix al comandament després d'haver dirigit la versió madrilenya amb la mateixa Carmen Maura, que actualment passeja el text per París. Així, des de la subtilitat i la invalidació de l'histrionisme, la posada en escena brilla en detalls engegants per la proximitat de l'escenari a dues bandes. Repeteix també Dafnis Balduz en un paper que no té res de secundari i que a més sembla fet a mida de la seva capacitat per transmetre tendresa.

Emma Vilarasau, per la seva banda, l'encerca en la dimensió continguda del seu personatge, frenant qualsevol impuls de lluïment innecessari. Seva és la tensió que s'acumula fins a provocar en el públic la llàgrima tan hàbilment buscada. ■